

Arrest

nr. 241 128 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, alias X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, alias X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2020, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DUPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sedert 1996 in België en diende tevergeefs onder een andere naam een asiel-aanvraag in.

1.2. Hij diende vervolgens op 9 februari 2004 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 september 2006 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 21 november 2006 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijzing, geldig tot 22 november 2016. Navolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden in 2008, 2011 en 2013 verworpen. Verzoeker werd in 2008 en 2013 gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

1.4. Op 3 oktober 2018 huwt verzoeker met K.N. die eveneens de Georgische nationaliteit heeft en in België verblijft met een C-kaart.

1.5. Op 6 februari 2019 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 4 februari 2020 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2019 werd ingediend door :

B.,M.

Geboren te Bolnisi op 21.12.1961

Nationaliteit: Georgië

(...)

ook gekend als : B.,M.

Geboren te Bolnisi op 21.02.1961

Nationaliteit : Unie der Soc. Sovjetrep.

en als A.G.

geboren te Bolnisi op 21.12.1961

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw N.K., d.d. 03.10.2018. Betrokkene legt de huwelijksakte voor om dit te staven. Dat ze ook twee meerderjarige dochters hebben met name N. en M.B.. Doch deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Ook verklaart betrokkene dat zijn echtgenoot ernstig ziek zou zijn (legt verschillende medische attesten voord.d.11.05.2015, 06.08.2018 en een verslag van de spoeddienst dd. 30.03.2018 om dit te staven) en ze niet meer in staat is te werken (legt een attest voor van de Mutualiteiten i.v.m. arbeidsongeschiktheid) wat dan ook zou inhouden dat gezinshereniging met zijn echtgenoot niet mogelijk zou zijn, daar mevrouw niet over een inkomen van 1400 euro zou beschikken, ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu, uit het

administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene werd op 10.02.2004 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens oplichting en valsheid in geschriften. Deze straf werd op 08.02.2006 door het Hoger Beroep van Brussel omgezet tot 3 jaar gevangenisstraf. Valsheid in geschriften, Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf, valsheid van handels, -bank- of private geschriften, poging tot oplichting.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."

1.7. Eveneens op 4 februari 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer B.,M.
Geboren te Bolnisi op 21.12.1961
Nationaliteit: Georgië

(...)
ook gekend als : B.,M.
Geboren te Bolnisi op 21.02.1961
Nationaliteit : Unie der Soc. Sovjetrep.

en als
A.G.
geboren te Bolnisi op 21.12.1961

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene legt geen bewijzen voor sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

"Overwegende dat verzoeker gehuwd is met mevrouw N.K..
Dat mevrouw extra kwetsbaar is aangezien ze een zeer slechte gezondheid heeft .
Dat tegenpartij beweert dat dit niet over uitzonderlijke omstandigheden gaat.
Dat dit echter niet klopt.
Indien verzoeker terug moet naar Georgië om daar een aanvraag in te dienen voor een verblijf België zal deze behandeling zeer lang duren
En ondertussen zit zijn vrouw helemaal alleen in België en kan ze op de hulp van niemand rekenen.
Overwegende dat elke persoon recht heeft op bescherming van zijn privé en familieleven .

*Dat artikel 8 EVRM dit recht dient te waarborgen .
At dit recht nog extra dient beklemtoont te worden in het kader van extra kwetsbare personen
Namelijk zwaar zieke personen zoals kankerpatiënten of andere zware ziektes
Zoals hier duidelijk het geval is .
Het feit dat verzoeker een strafregister heeft kan niet ontkend worden
Maar deze feiten hebben zich in een ver verleden voorgedaan
En reeds langer dan 10 jaar heeft verzoeker geen enkele misstap meer begaan .
Overwegende dat de bescherming van het prive en het familieleven het overwicht dient Te behalen .
Zeker in dit concreet dossier.
Overwegende dat de medische toestand van mevrouw bewezen wordt op basis van stukken .*

*Geen handtekening van verzoekende partij bij de betekening van de bestreden beslissingen
En geen vermelding weigert te tekenen.”*

2.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

2.4. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard omdat werd geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.6. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel terughoudend toetsen. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.7. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene werd op 10.02.2004 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens oplichting en valsheid in geschriften. Deze straf werd op 08.02.2006 door het Hoger Beroep van Brussel omgezet tot 3 jaar gevangenisstraf. Valsheid in geschriften, Heling van voorwerpen verkregen

d.m.v. een misdaad of wanbedrijf, valsheid van handels-, -bank- of private geschriften, poging tot oplichting.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."

2.8. Verzoeker is van oordeel dat de bescherming van het privé- en gezinsleven de overhand moet halen *"zeker in dit concreet dossier"*, maar dergelijke overtuiging volstaat niet om de voormelde afwegingen te doen wankelen.

2.9. Vooreerst wat zijn privéleven betreft, verzoeker toont nergens in concreto aan dat zijn banden met België zodanig hecht zijn dat ze vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Voor wat betreft zijn gezinsleven, verhinderen de bestreden beslissingen niet dat verzoeker alsnog zijn echtgenote vervoegt mits een machtiging tot verblijf die aangevraagd wordt vanuit het buitenland. Verzoeker stelt zelf dat zijn echtgenote twee meerderjarige dochters heeft. Verzoeker toont niet aan dat zij ondertussen niet zijn zieke echtgenote kunnen ondersteunen en haar niet de nodige hulp kunnen verstrekken, desgevallend met ondersteuning van externe zorginstanties, dit zolang verzoeker in het land van oorsprong vertoeft om aldaar de uitkomst van de procedure betreffende de aangevraagde machtiging tot verblijf af te wachten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn echtgenote zonder hem *"helemaal alleen"* achterblijft.

2.11. Gelet op de aanwezigheid van de meerderjarige dochters van verzoekers echtgenote in het Rijk en gezien verzoekers gerechtelijke antecedenten die worden vermeld in de eerste bestreden beslissing en verzoeker nooit op legale wijze in het Rijk heeft verbleven, kan de Raad niet tot de conclusie komen dat verzoekers belangen, die in se bestaan uit het alhier afwachten van het resultaat van de procedure ten gronde inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zodat hij zijn zieke echtgenote kan bijstaan, op disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de staat die bestaan uit het doen respecteren van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering. De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij in deze beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid en verzoekers betoog dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld zich in een ver verleden hebben voorgedaan, toont niet aan dat de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid die ze heeft in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld op een wijze die strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

2.12. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf, om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat de organisatie van zijn gezinsleven met zijn zieke echtgenote vereist dat hij op het Belgische grondgebied moet blijven omdat de meerderjarige dochters van zijn echtgenote haar niet kunnen ondersteunen of helpen. Het louter poneren dat een terugkeer naar het herkomstland een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in Georgië te lang duurt, volstaat te dezen niet om de bestreden beslissingen te doen wankelen. Het staat verzoeker ten slotte vrij om via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met zijn echtgenote in afwachting van zijn terugkeer.

2.13. Verzoeker stelt in fine van zijn verzoekschrift *"Geen handtekening van verzoekende partij bij de betekening van de bestreden beslissingen En geen vermelding weigert te tekenen"*. Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker hiermee bedoelt. Alleszins staat de tijdigheid van het beroep niet ter discussie.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA